

Vänsterpress om valresultatet i Storbritannien – december 2019

Det brittiska parlamentsvalet slutade med storseger för Boris Johnsons Tories. Uppenbarligen gick linjen ”få Brexit gjort” hem bland många väljare. Det gjorde däremot inte det på papperet mer demokratiska förfarande som Corbyn föreslog, att låta folket i en separat omröstning få ta det slutgiltiga beslutet för/emot och att i stället se valet som ett sätt att förankra och vinna stöd för ett radikalt reformprogram.

Detta är egentligen inte särskilt underligt – parlamentet hade ältat Brexit i 3 år utan att komma till skott, varför många väljare helt enkelt ville få Brexit ur världen. För många kom valet i praktiken att bara handla om Brexit, precis det som Boris Johnson eftersträvade.

Med facit i hand så hade det nog varit smartare av Labour att inte rösta för nyval, utan låta Boris Johnson genomdriva sin Brexit. Då hade brittiska folket åtminstone haft en möjlighet att inom ett par år i ett nytt val säga sitt om vad Brexit och Tories politik betytt i praktiken. Nu kan Tories på basis av en egen majoritet föra sin reaktionära politik under 5 år. Många kommer nog att bittert ångra att de gav Tories det mandatet.

En viktig fråga är nu vad som blir av Labour. Partihögern vill säkert genomdriva en högervridning av politiken, och om de lyckas med det så kommer Labour att anträda samma ökenvandring som många andra socialdemokratiska (och f d kommunistiska) partier i Europa (Grekland, Frankrike, Italien m fl) redan gjort före dem och som leder till marginalisering och långsam död. Vägen tillbaka till ett livaktigt parti som kan entusiasmera partiets aktivister, sympatisörer och väljare går över att fördjupa Corbyns vänsterinriktning, inte att likvidera den.

Lästips

[Brittisk vänster om nyvalet och Brexit – november 2019](#)

MF 20/12 2019

Innehåll

Flamman	1
<i>Den röda väggens kollaps</i>	1
Internationalen	2
<i>Gräsrotsarbetet inom vänstern måste breddas</i>	2
Offensiv	3
<i>Storbritannien: Sörj inte – organisera dig! New</i>	3
Revolution	4
<i>Storbritannien: Valets lärdomar, sörj inte – organisera er!</i>	4
Proletären	9
<i>Arbetarklassen röstade åter för att lämna EU</i>	9

Flamman

Den röda väggens kollaps

Jonas Elvander

Flamman 13/12 2019

Labours valförlust kom som en kалldusch till och med för de mest svart-synta. Men oddsen var till partiets nackdel redan från början. Nu gäller det att säkra corbynismens överlevnad.

Efter en valrörelse där de hela tiden hade oddsen emot sig visade sig valresultatet i slutändan bli långt mer katastrofalt för Labour än de flesta hade väntat sig. Det dystra opinionsläget såg aldrig riktigt ut att förändras och det bästa anhängare vågade hoppas på var att Boris Johnson inte skulle få en egen majoritet. Men med tanke på den uppryckning Labour gjorde så sent som 2017 framstod det som omöjligt att Jeremy Corbyns Labour skulle kollapsa. Det hade ju bara gått två och ett halvt år sedan sist. Men mycket har hänt sedan dess. Medan de konservativa ökade sina mandat med 66 till 364 backade Labour med 42 till bara 203. Särskilt uppseendeväckande var att Labour tappade väljare direkt till Tories i en rad valkretsar som spänner över norra England i vad som brukar kallas ”den röda väggen”, varav flera troget hade röstat på Labour i över hundra år. Kollapsen går att jämföra med förlusten av Skottland i valet 2015. Orsakerna till resultatet är flera och förmodligen långt mer komplexa än vad medieobduktionerna hittills har kunnat ådagalägga. Några huvudlinjer går dock att urskilja:

1. Brexit-fällan gick aldrig att undvika

Detta val beskrevs på förhand som ”Brexit-valet” och Labours strategi gick ut på att översvämma debatten med iögonenfallande policyförslag för att avleda uppmärksamheten från partiets position i frågan. Men ända sedan 2016 har Labour suttit fast i den öppna rävsax som är Brexit, och det var bara en tidsfråga innan den skulle slå igen. Det gjorde den nu. 2017 var partiets position en mjuk Brexit, vilket då ledde till oväntad framgång. Men det var framförallt för att man lyckades få valet att handla om andra saker än just Brexit. Nu när det verkligen var skarpt läge hade positionen förändrats till omförhandling med ny folkomröstning. Corbyn hade lovat att förhålla sig neutral i en sådan omröstning. För dem som hade röstat för Brexit var det för mycket.

Denna position var trots allt förmodligen en rationell kalkyl. Med tanke på den splittrade väljarbasen riskerade man ändå alltid att förlora en grupp. I dag tycker många EU-skeptiska Labour-anhängare som propagerat för Lexit sig ha fått vatten på sin kvarn. Men faktum kvarstår att om Labour hade intagit en tydligare ståndpunkt för ett utträde hade man nästan garanterat tappat ännu fler väljare till Liberaldemokraterna och andra Remain-partier än man gjorde nu.

2. Man kan inte lova hela världen på en gång

Labours strategi att fokusera på den egna politiken var den enda möjliga utvägen ur detta dilemma. Planen var att upprepa bedriften från 2017, fast med ännu fler och ännu bättre förslag. Resultatet var ett överskott på attraktiv politik. Dörrknackande gräsrotsaktivister vittnade om att väljare inte förstod hur det hela skulle finansieras, även fast det uttryckligen förklarades i partiprogrammet. Många hade helt enkelt svårt att lita på att allt detta skulle kunna gå att genomföra. Till exempel föll förslaget om gratis bredband platt till marken. Här finns en ideologisk aspekt att ta hänsyn till. I ett samhälle som efter årtionden vant sig vid nedskärningar, dyrare levnadsomkostnader och allmänt hårdare klimat går det inte att plötsligt börja lova en

massa saker som människor har lärt sig att leva utan. Misstron är helt enkelt för stor. Ett solidariskt samhälle tar tid att utveckla.

Frågan är dock vad alternativet hade varit. Samma Brexit-position men med ett något sämre program skulle knappast ha lett till större framgång.

3. Corbynism men inte Corbyn

Den aspekt som partiet faktiskt hade kunnat göra något åt är ledarskapet. Jeremy Corbyns politik har stöd av en majoritet av det brittiska folket i fråga efter fråga. Men Corbyn som person är extremt illa omtyckt. Här ska mediekampanjen mot honom så klart inte underskattas, men även bortsett från den tycks väljare ha svårt för hans historia, härkomst och stil. Partifunktionärer larmade tidigt under valrörelsen om att det absolut största hindret för arbetarväljare i norra England att fortsätta rösta på Labour var just Corbyn själv. Hade han lämnat över ledarskapet till någon annan i tid hade det kanske gått bättre, men efter 2017 års framgångsval var det svårt att argumentera för det.

Nu har Corbyn aviserat sin avgång. Det är viktigt att det sker så snabbt som möjligt så att ett nytt partiledarval kan äga rum. Med tanke på hur starkt stöd hans politik har bland partimedlemmarna borde corbynismen ändå kunna överleva utan honom. För partihögern kvarstår dessutom det faktum att de väljare partiet nu tappade inte gick till den politiska mitten utan till vad som måste betraktas som extremhögern i norra England och Wales, och till socialdemokratiska SNP i Skottland. Ett Labour lett av en ny corbynistisk ledare i ett Storbritannien som skakat av sig Brexit-oket kommer att ha en bättre chans än Corbyn själv hade.

Internationalen

Gräsrotsarbetet inom vänstern måste breddas

Rut Elliot Blomqvist

Internationalen 20/12 2019

Många lekte nog med tanken att Labour faktiskt skulle kunna vinna det brittiska valet. Men så blev det inte. Vad gick fel? Det frågar sig Rut Elliot Blomqvist som sitter i Socialistisk Politik styrelse.

I den brittiska eftervalsdebatten har flera debattörer hävdats att den brittiska arbetarklassen kanske inte svängt lika långt åt vänster som Labour. Många skyller på Labours hållning i frågan om Brexit: att förhandla fram ett nytt Brexitavtal och sedan ställa detta mot "remain" i en ny folkomröstning. Detta är troligtvis två faktorer, men att enbart påpeka att dessa faktorer kan ha spelat in är ingen ordentlig analys. Det förklarar inte varför arbetarklassen är så splittrad som den är och varför vissa delar av den inte ser en röst på Labour som en lösning på ojämlikhet och utsatthet. Det förklarar inte heller varför valet blev ett Brexitval trots att det under kampanjen kom fram att Tories planerar att privatisera NHS, National Health Service – en utförsäljning som inte ens Thatcher lyckades få folket att acceptera.

Det finns en annan aspekt som jag tror är långt viktigare att ta fasta på och lära av för all vänsterorganisering som funderar över att mobilisera i parlamentariska val, och som sammanfattas bra av Bue Rübner Hansen, en kamrat som är aktiv i Labour.

Han menar att den tilltro som Labours kampanjarbetare haft till det självklara i att arbetarklassen (i vid bemärkelse, inte enbart industriproletariatet) kommer att rösta på Labour är sprungen ur egna erfarenheter av solidaritet, gemenskap och egenmakt när människor gör saker tillsammans. Kampanjarbetares erfarenheter gör att de tror på samhällsförändring.

Men folket de mötte i dörrknackningskampanjerna har inte samma materiella erfarenhet av organisering. För dem låter Labours projekt verklighetsfrånvänt. Slogans som 'get Brexit done' och 'ta tillbaka kontrollen' reflekterar de människornas erfarenheter av tillvaro i baklås och brist på kontroll. Och att lägga ansvaret för att ta tillbaka kontrollen på en stark ledare är logiskt utifrån människors dagliga upplevelse av såväl chefers som socialtjänstens halvdespotiska makt. Men det finns samtidigt många som har sådana erfarenheter utan att rösta på Tories: den tredjedel av väljarna som inte röstar. Den gruppen lär innehålla många som vill ha radikal förändring men som inte tror att någon politiker kommer att kunna genomföra den.

Alltså måste gräsrotsarbetet inom vänstern breddas. För att fler ska dela erfarenheten av solidaritet och tro på samhällsförändring måste vi bygga gemenskap och makt där vi lever och arbetar – i bostadsområden, på arbetsplatser, på småorter, i aktivism och miljökamp, och så vidare. Det är bara då vi kan göra vänsterpolitik till ett verkligt alternativ. I det har SP sin viktigaste uppgift kopplat till dagens mobilisering i den parlamentariska vänstern: vi måste bygga relationen mellan rörelser och deras parlamentariska gren, för utan det har vänstern ingen chans oavsett hur bra politik vi har.

Utan sociala rörelser makt tycks våra idéer om förändring vara verklighetsfrånvända och naiva. Och dessutom är vi alltid i underläge om vi försöker debattera oss till en position i det parlamentariska systemet, för det offentliga samtalet domineras av borgerliga perspektiv så länge vi lever i en borgerlig demokrati där kapitalintressen köper sig ett utrymme som vi aldrig kan matcha. De kommer låta högre och ligga ett steg före i mediestrategin i det spel som är riggat för dem. Men det spelar ingen roll hur mycket de pratar, om våra folkrörelser erövrar makt...

Dessutom bör det noteras att det inte ser så mörkt ut för vänstern i Storbritannien som borgerlig media hävdar. Labour hade fått majoritet i underhuset om de mellan 18 och 34 år hade fått bestämma. Partiets resultat är bara rekorddåligt sett till antalet stolar i underhuset, inte procent av rösterna (Storbritannien har inte proportionell mandatfördelning vilket missgynnat Labour). Och Labour går bättre än de många europeiska socialdemokratiska partier som gått åt höger och anammat rasism.

Slutsatsen? Motstånd mot både kapitalism och nyfascistisk nationalism stavas gemenskap, solidaritet och rörelsemakt.

Offensiv

Storbritannien: Sörj inte – organisera dig! New

Socialist Alternative (CWI England/Wales/Skottland)

Offensiv 18/12 2019

Det var inte det valresultat vi hoppades på. Tories [brittiska högerpartiet] stora majoritet kommer att ses som ett stort slag mot arbetarklassen, med dystra utsikter om fem år till av hjärtlöst Torystyre. Boris Johnson må ha sagt att åtstramningen är över, men nio år av nedskärningar har tagit ut sin rätt på den offentliga sektorn.

NHS [statliga sjukvården] är vid en brytpunkt och förbereder sig för ännu en vinter av vårdkris – när faktum är att det är kris året om. Vad var Boris Johnsons reaktion på den chockerande bilden på en pojke med lunginflammation som ligger på ett sjukhusgolv på grund av platsbristen? Att ta journalistens telefon!

Trots blunder efter blunder, som att bisarrt nog gömma sig i ett kylskåp för att undvika en journalist, fick hans löfte och upprepade mantra om att "få Brexit gjort" på något sätt en effekt. Och folk är förvisso frustrerade med Brexitdödläget.

Valet blev till "Brexitvalet" trots Jeremy Corbyns försök att få det att handla om frågor som skulle förbättra majoritetens liv – tackla klimatförändringarna, skydda NHS, få ett slut på otrygga anställningsformer, avgiftsfri utbildning, med mera.

Folk kommer med rätta att oroas över Johnsons reaktionära retorik och misslyckande i att be om ursäkt för sin trångsynthet: från att säga att muslimska kvinnor ser ut som brevinkast – som resulterade i ett uppsving för hatbrott – till sin homofobi och sexism. Hans övertygande seger kommer utan tvekan att stärka de som delar dessa åsikter.

RS brittiska systemsektion uppmanar till bred uppslutning och mobilisering till fortsatt socialistiskt motstånd (Foto: Socialist Alternative).

Men det vore ett misstag att tro att resultatet innebär att socialistiska idéer inte är populära. Ett stort antal ungdomar registrerade sig för att rösta i detta val, inspirerade av Labours valmanifest och politik. Och det vore ett misstag för Corbyn att avgå som partiledare; han borde stanna och kämpa för att omvandla partiet till ett som representerar de 99 procentens intressen.

Boris Johnsons seger må ha varit en jordskredsseger, men den är byggd på sand. Han kommer inte att kunna "få Brexit gjort" och Torypartiet kommer att fortsätta vara ett parti i kris.

Vi behöver inte lägga oss platta och acceptera det här resultatet. När arbetarklassen är organiserad är det den kraft i samhället som kan åstadkomma förändring. Vi kan bygga en rörelse som slår tillbaka, och som står bakom Corbyns socialistiska idéer. Arbetare som kämpar för att försvara sina jobb, ungdomar som kämpar för sin framtid, och fackföreningsrörelsen måste vara rörelsens hjärta.

Om vi kämpar kan vi vinna. Så kom med i motståndskampen och hjälp till i att bygga en rörelse för socialism!

Revolution

Storbritannien: Valets lärdomar, sörj inte – organisera er!

Rob Sewell

Revolution 14/12 2019

Alla reaktionärer jublar. Donald Trump var särskilt förtjust: "Grattis till Boris Johnson för hans stora SEGER!", skrev den amerikanska presidenten på Twitter. "Johnson

säkrar förkrossande valseger”, utropade Financial Times, samtidigt som pundet steg på valutamarknaderna.

Johnsons Toryparti, ihop med miljardärspresen, har vunnit för tillfället. Men även om det är en kraftigt minskning av Labours parlamentsplatser så ökade Torypartiets röstantal bara med 300 000 i jämförelse med 2017 – knappast ”förkrossande”.

De så kallade experterna försöker förstärka bilden genom att säga att detta är det sämsta resultatet sedan 1930-talet. Även om partiet har färre parlamentsplatser nu, vann Labour en större andel av rösterna än man gjorde 1982 och Corbyn vann ett större antal röster än Blair gjorde 2005.

Torymedierna och Labourhögern (blairiterna) försöker likväl använda detta bakslag för att få stopp på Corbyrevolutionen. Med en verkligt giftigt retorik, kräver de att Labourledaren måste avgå omedelbart. Vi måste undvika denna fälla.

Om man bortser från Skottland, lyckades Torypartiet stjäla valet och göra det till ett brexitval, där Johnson kunde lova att ”få brexit gjort”. Detta färgade allting, och bestämde till stor del valets utgång.

Det är därför inte en fullständig överraskning att Labour förlorade ett stort antal valkretsar i norra England, Midlands och Wales. Däribland Blyth Valley, som Labour haft sedan 1935 och Wakefield som man haft sedan 1932. På dessa platser var många arbetarklassväljare desperata att få brexit överstökad för att kunna ta tag i andra brådskande frågor.

Lärdomar

Det är tydligt att miljoner människor, särskilt unga, är djupt besvikna – förkrossade – över valresultatet. Fredagen den 13 december kommer att komma ihåg som den ”svarta fredagen”: dagen då Johnson lyckades slingra sig tillbaka till premiärministerposten.

En vis filosof, Spinoza, förklarade en gång att man varken skulle ”skratta eller gråta, utan förstå”. Vi behöver förstå orsakerna till och lärdomarna av detta nederlag.

Labour hade chansen att vinna detta val, men brexit visade sig vara extremt splittrande. Vi förklarade på förhand att ju mer klassfrågorna i manifestet doldes, desto mer sannolikt var det att Johnson skulle vinna valet. Det var ett enormt berg att bestiga.

I valet 2017 accepterade Labour brexitresultatet och pratade om att försvara arbetares rättigheter. Den hållningen vann över många Labourväljare som röstade för att lämna EU. Labour gick till val på ett radikalt manifest, med Corbyn som Labourledare. Denna valkampanj ledde till den snabbaste ökningen av Labourröster sedan 1945. Uppenbarligen var Corbyn, brexit och vänsterpolitik inte ett problem för väljarna då.

Vad har förändrats? Framförallt att man framställt Labourpartiet mer som ett parti för att stanna i EU, som utlovar en andra folkomröstning. Detta gjorde att Torypartiet kunde påstå att Labour blockerade brexit och inte skulle genomföra det demokratiska beslutet. Parlamentsledamöterna ansågs ignorera demokratin, vilket ledde till växande frustration och ilska.

Detta gjorde i sin tur att Torypartiet kunde gå till val som det verkliga brexitpartiet, som skulle genomföra folkets vilja. Labour hamnade tyvärr i samma läger som etablissemangen som ville stoppa brexit. Torypartiet fick extra hjälp av Farage, vars parti ställde upp i valkretsarna i ”den röda väggen” och stal många röster från Labour.

Brexit

Det var framförallt Labours högerparlamentsledamöter som påtvingade partiet den katastrofala förändringen i brexitfrågan, genom en högljudd kampanj för att få partiet att utlova en

andra folkomröstning. De gick sedan ihop med Liberaldemokraterna och andra för att försena brexit, vilket de lyckades med.

Ansvaret för detta nederlag ligger alltså på Labours högerflygel. De skapade maximal förvirring, vilket var en del av en plan för att misskreditera Corbyn som verkade svag och otydlig.

Tyvärr fick de hjälp av den ”mjuka” vänstern – personer som Clive Lewis, Emily Thornberry, Paul Mason, Owen Jones och andra, som gick till demonstrationer för en så kallad ”Folkets omröstning”. Detta gällde också John McDonnell, som lät partiet knuffas i riktning mot att förespråka att man stannade i EU.

Allt detta hjälpte till att förbereda för det nuvarande nederlaget. De som förespråkade en andra folkomröstning var blinda för det faktum att majoriteten för brexit i folkomröstningen 2016 delvis var ett rop på hjälp från de som övergivits. De ville få ett bättre liv.

Labourpartiet borde ha behållit den hållning man intog 2017 och förklarat att det inte skulle göra någon grundläggande skillnad att vara innanför eller utanför EU på kapitalistisk basis. Arbetarklassen kommer att fortsätta att bli utsugen och förtryckt fram tills vi bryter med kapitalismen och förändrar samhället i grunden, längs socialistiska linjer.

Det blev därför Brexit som avgjorde valet. Många före detta Labourväljare höll för näsan och ”lånade” Torypartiet sina röster för att ”få brexit gjort”.

Det behöver knappt sägas att det är en ren illusion att Boris Johnson och de konservativa skulle kunna lösa de problem som arbetare står inför. Johnson är en bluffmakare. Torypartiet kommer inte att lösa arbetares problem; de kommer tvärtom att göra dem mycket värre. Torypartiet har varit vid makten i över ett decennium – ett decennium av nedskärningar och fallande levnadsstandard. Nu kommer de att förbereda för en ny våg av attacker mot arbetarklassen.

Smutskastning

Detta val var antagligen det smutsigaste på generationer. Etablissemangen och deras språkrör i medierna överöste Corbyn med en lavin av förtal, det giftigaste karaktärsbord man kan tänka sig.

BBC kommer för alltid att vara känt som ”British Bullshit Corporation” – en pålitlig röst för miljardärsklassen. Så kallade experter, som till exempel Laura Kuenssberg, har spelat en vidrig roll i attackerna mot Labour och Corbyn, samtidigt som man låtit Torypartiet slinka undan.

Självfallet deltog blairiterna från parlamentet i det dagliga sabotaget. Dessa karriärister agerar femtekolonnare i Labourpartiet. Deras enda roll är att se till att Labour inte hotar kapitalismen.

Denna Labourhöger har attackerat Corbyn ända sedan han valdes, med fullt stöd från medierna. År 2016 gjorde de ett kufförsök för att bli av med honom, där 80 procent av Labours parlamentsledamöter – 172 stycken – röstade för att han skulle avgå. Denna kupp blev ett fullständigt fiasko när Corbyn vann ytterligare en jordskredsseger i den nya medlemsomröstningen, men det har inte hindrat högern från att fortsätta attackera och misskreditera honom.

Varje gång man satte på tv:n fick man se en eller annan parlamentsledamot från Labour som attackerade Corbyn. Om de bara kastade tillräckligt med skit på honom, hoppades de att något skulle fastna. Han kallades för terroristsympatisör, knähund till Moskva, tjeckisk spion och (såklart) antisemit.

Det var inte bara Labourhögern som deltog i förtälet om antisemitism mot Corbyn och Labour, utan det gjorde även chefsrabbinen (som sa att Corbyns hantering av antisemitismanklagelserna gjorde honom ”olämplig att styra landet”), ärkebiskopen i Canterbury och

hinduiska och muslimska religiösa ledare. Simon Wiesenthal-centret varnade för att Corbyn representerade det största globala hotet mot judar!

Jewish Labour Movement (JLM) användes också för att attackera Labourledaren, genom att läcka planerade uttalanden om antisemitism till kommissionen för jämlikhet och mänskliga rättigheter, som skandalöst nog har öppnat en utredning mot Labourpartiet för dess påstådda antisemitism. JLM, som påstår sig stötta Labour, gjorde till och med ett offentligt uttalande där de vägrade kampanja för en Corbynregering. I praktiken backade de öppet en Tory-regering istället!

Allt detta måste ses som förräderi och sabotage från blairiterna och deras vänner. De fick full uppbackning från de kapitalistiska medierna, som konstant gav Torypartiet ny ammunition som de kunde attackera Corbyn med.

För att lägga sten på börda, tillkännagav flera blairiter att de inte skulle rösta på Labour så länge Corbyn var ledare. Blair själv sa att han visserligen skulle rösta på Labour, men att andra kanske skulle byta till Liberaldemokraterna eller Torypartiet. Lord Mandelson, som var en av New Labour-projektets huvudarkitekter, krävde att Corbyn byttes ut.

Innan han lämnade partiet, sa parlamentsledamoten John Woodcock att han ”aldrig någonsin skulle rösta för att göra Jeremy Corbyn till Storbritannien premiärminister”. Både han och den före detta Labourparlamentsledamoten Ian Austin förespråkade en röst på Boris Johnson, och varnade för att Corbyn skulle vara en risk för den nationella säkerheten.

Detta stärktes av Jon Ashworth, Labours skuggvårdminister, som visade ett komplett förakt för Corbyn i inspelningar som nyligen läckts. I själva verket uttryckte han bara vad andra högerparlamentsledamöter från Labour tycker.

Det råder inget tvivel om att miljardärsetablissemangen och deras blairitiska vänner inom Labourpartiet på ett organiserat sätt försöker krossa Corbyn och underminera Labourpartiet.

Förräderi

På ett cyniskt sätt attackerar de nu Labours vänstermanifest som det ”längsta självmordsbrevet i historien”, trots att detta (och den massiva uppslutningen från medlemmarna i valkampanjen) var det enda som kunde förhindra ett ännu större nederlag.

Ytterligare en anledning till att Labour förlorade – trots den otroliga kampanj som aktivister genomfört, som mobiliserat i valkretsar som stått och vägt – är det ruttna arvet från Blairs New Labour, som många arbetare minns.

Blarismens förräderi har lett till en djupgående misstänksamhet mot Labourpartiet. Det finns fortfarande mycket skepticism bland många arbetare, som förstäligt nog blivit misstänksamma mot alla politiker och deras löften. ”Man kan inte lita på dem. De är alla samma sak. De tänker bara på sig själva” – detta var något man hörde från många i valet.

Detta är resultatet av att högern dominerar partiet, särskilt på de platser där Labour deltagit i att genomföra nedskärningar. Särskilt gäller detta Skottland, där blairiterna förstörde partiet.

Nyval av Labours parlamentsledamöter

Labours medlemmar måste höja sina röster mot den senaste kampanjen för att sparka ut Corbyn. Labourledaren borde inte ge vika för pressen. Vi säger: Stoppa häxjakten mot Corbyn!

Det borde utan tvivel ske en grundlig diskussion i hela rörelsen, och en undersökning som leds av medlemmarna. Men all bevisning pekar på blairiternas motbjudande roll.

Corbynrevolutionen är inte fullbordad. Labourhögern hoppas på att kunna förstöra Corbyn-rörelsen och återta kontrollen. Labourledningen har gång på gång försökt blidka blairiterna och sträcka ut handen till dem. Man är rädd för att bryta med dessa förrädare. Men det är ett stort misstag. Partiet behöver göra sig av med alla karriärister och infiltratörer från Torypartiet.

På Labourkonferensen 2018 ville 90 procent av alla delegater från lokalavdelningarna i Labour införa obligatoriska nyval i partiet av Labours parlamentsledamöter. Men detta blockerades av fackföreningsledarna. Till och med Jon Lansman, den självutnämnda ledaren för Momentum, gjorde det.

Men verklig demokratisk ansvarsskyldighet skulle ha gjort all skillnad i världen vad gäller att rensa ut de förklädda Toryledamöterna. Det skulle ha enat Labours parlamentsgrupp bakom Corbyn och massrörelsen runt honom. Det skulle ha enat partiet mot Johnson och de konservativa.

Detta arbete måste fortfarande göras. Detta valnederlag – och blairiternas hysteri – visar att detta är ett brådskande uppdrag. Efter nyår borde detta sättas överst på dagordningen på alla Labourpartimöten. Fackföreningarna måste också med. Fackföreningen Unite är på pappret för obligatoriska nyval av parlamentsledamöter, men detta måste man också ta strid för i praktiken.

Sörj inte – organisera er!

Marxismen har ett långsiktigt perspektiv. Den analyserar processer i sin helhet. Historien rör sig inte i en rak linje. Hela perioden är extremt instabil. Den politiska ”mitten” håller på att försvinna. Detta speglar det kapitalistiska systemets djupa kris.

Det kommer att ske högersvängar på vägen. Men dessa kommer att bereda vägen för ännu större vänstersvängar. Detta kommer att fortsätta tills arbetarklassen hittar en väg framåt genom att bryta med kapitalismen.

Idag firar reaktionärerna. Men det kommer inte att vara länge. Nu när Torypartiet har en stor majoritet, har de inga ursäkter. De kommer att skörda ett uppror.

Boris Johnsons Toryregering kommer att vara en regering i kris, som inte varar mandatperioden ut. En ny global nedgång förbereds. Detta kommer att förvandla situationen.

Blockerade på den politiska fronten, kommer arbetarklassen att tendera att se mot den fackliga fronten. Detta kan vi redan se i post- och järnvägsarbetarnas kamp. Arbetare och ungdomar kommer att ta strid på sina arbetsplatser och på gatorna.

Händelser, händelser och åter händelser kommer att förvandla medvetandet. Stabilitet är uteslutet, vilket vi ser internationellt med revolutioner från Chile, till Sudan, till Libanon.

Det är brådskande att bygga marxismens styrkor för att kunna ge en ryggrad åt rörelsen, för att kunna bidra med beslutsamhet och ett perspektiv om att förändra samhället. Vi behöver klarsynthet. Vi behöver en klassbaserad analys som kan visa vägen framåt. Vi behöver en marxistisk röst för arbetare och unga. Vi hoppas att du vill gå med oss och bygga detta.

Torypartiets framgångar kommer att dunsta bort likt en droppe i solen. Det bereder vägen för ett massivt skifte till vänster i samhället – och slutligen för den socialistiska samhällsomvandlingen. Vi behöver bygga, organisera och förbereda de nödvändiga styrkorna för att uppnå detta.

Proletären

Arbetarklassen röstade åter för att lämna EU

Marcus Jönsson

Proletären 13/12 2019

Labour straffades av arbetarna i valet i Storbritannien. Premiärminister Boris Johnson får stor majoritet för att genomföra brexit.

Med bara ett av 650 valdistrikt kvar att proklamera vinnare står det klart att det konservativa Torypartiet gjort sitt bästa val i andelen röster (45 procent) sedan Margaret Thatcher blev premiärminister 1979, och har vunnit sin största majoritet i parlamentet sedan 1987.

Labour tappade åtta procentenheter av andelen röster (32 procent jämfört med 40 procent 2017) och får 59 platser färre i underhuset än 2017, medan de konservativa vinner 47.

Det betyder att premiärminister Boris Johnson har egen majoritet för att genomföra sitt enda egentliga vallöfte: Att Storbritannien, tre och ett halvt år efter folkomröstningen 2016, till slut ska lämna EU. Johnson kommer inte längre vara beroende av det nordirländska lojalistpartiet DUP:s röster för att få sitt brexitavtal genom parlamentet.

Som den tidigare Labourledamoten George Galloway förutspådde i en intervju med *Proletären* i veckan är det framför allt de traditionella arbetarklassfästena som övergett Labour.

Labour, vars valmanifest innehöll ett löfte om en ny folkomröstning, straffades hårt av väljarna i mellersta och norra England. I flera valkretsar i norr valdes för första gången någonsin en konservativ kandidat framför Labours. Undantaget är Liverpool, där stödet är starkt för både Labour och EU, efter att Liverpool fått EU-pengar för att rusta upp staden efter nergången under Thatcher på 1980-talet.

I valet 2017 gjorde Labour sin största ökning i röstetal sedan 1945. Nu gör de istället sitt sämsta val i antalet platser i parlamentet sedan 1935. Skillnaden beror framför allt på att Labour vid valet 2017 fortfarande lovade att respektera resultatet i folkomröstningen om brexit.

Labours ledare Jeremy Corbyn, som vann stort i sin valkrets Islington North i London, har meddelat att han inte kommer att leda partiet i nästa val. Nu stundar en strid om åt vilket håll partiet ska gå. Räkna med att partihögern kommer att skylla valresultatet på Corbyn och på de progressiva förslagen i Labours valmanifest – inte på sveket i brexitfrågan – för att få Labour att åter svänga höger.